

Dlan

Živela je mati dlan. Krasila jo je dolga življenska črta z globoko zarezano črto sreče. Bila je ljubeče topla in radodarna. Imela je pet hčera. Pravili so jim deklice. Tako skupno ime so nosile zato, ker so bile prave delovne deklice. Vsega, kar so le mogle doseči, so se oprijele že zelo majhne, zato so jim pravili deklice. Vselej so hodile skupaj in kadarkoli so se namenile narediti kaj večjega, so brez ugovora složno združile svoje moči in opravile, kar so se namenile. Seveda pa so imele tudi vsaka svoje ime in vsaka še posebne naloge. Najmanjša, najbolj nabrita in za vse vragolije primerna je bila Mezinščica. Rada se je družila in pomagala ostalim, a je vedno ušpičila kaj posebnega. Sestrice so ji seveda odpustile, saj je bila najmanjša. Prsteninčica se je rada kitila s prstani, ker je znala poprijeti tudi za delo, so jo imeli vse rade. Sredinščica je bila največja. Čutila se je odgovorna za vsako delo. Bila je najmočnejša. Ker je živela prav na središču dlani, se je počutila kot glavno mesto sredi dlani. Kazalščica se je vseskozi čutila zelo pomembno. Ona je bila zadolžena, da je prva pokazala na stvari, če je le mogla, še preden so jih opazile druge. Rada je bila v družbi, se veselila in včasih, kar za hec pokazala nekaj, česar sploh ni bilo. Veliko bolj zase se je držala Palščica. Bom sama, je vedno dejala, če jo je katera hotela komandirati. Čeprav je bila bolj nizke rasti in se je držala bolj zase, je pri delu včasih zalegla za vse štiri.

Sama res ni mogla postoriti skoraj nobenega dela. Niti igrati se ni mogla sama. A znala je združevati, povezovati. Vsako opravilo je organizirala tako, da so s skupnimi močmi lahko ustvarjale čudeže. Pa niso le prelagale, ovijale in zlagale predmetov. Znale so tudi božati, podajati srečo in včasih, če jih je kdo le preveč ujezil, tudi udariti. Stisnjene v pest so zalegle v vseh kritičnih situacijah. Čudo vseh čud pa je, da se niso nikdar steple med sabo.

Mati dlan je bila nanj zelo ponosna. Z vsakim dnem so bile večje, spretnejše, lepše, pametnejše in vse bolj pridne. Le redkokdaj se je zgodilo, da je katera izmed njih vtaknila svoj radovedni nosek v zanj preveč nevarne stvari. Če se je katera

zbodla, opekla ali udarila, jo je mama dlan ljubeče stisnila k sebi. Ostale pa so brez ugovora sprejele vsa njena dela, dokler ni le-ta pozdravila. Rasle so in dorasle, v prave lepoticke. Čeprav so bile dorasle še vedno niso mogle opraviti vsega dela same. Pa nič zato. Sestrične z leve strani so jim kaj rade priskočile na pomoč. Včasih, ko so bile še zelo majhne in so si med seboj ogledovale, se skorajda niso

prepoznale tako zelo so si bile podobne. Šele kasneje, ko je desna dlan kar preveč očitno prednjačila pred levo, so to razliko kratkomalo čutile. Najbolj so se ujele v gledališču in na predstavah. Vselej, kadar so složno ploskale in uživale. Čeprav so se potile in jih je od enakomernih udarcev že vse čemelo, niso odnehale še dolgo potem, ko je bilo predstave konec.

Kljub sodelovanju pa so si vseeno želele v svet. A kaj, ko so bile trdno pripete na dlan in tesno povezane med seboj. Ni jim preostalo drugega, kot da so sanjarile in upale toliko časa, da se bo za stik z drugimi prsti odločila mati dlan. Včasih so bile že kar nestrpne. Zdelo se jim je, da jih je mati dlan vse prevečkrat potisnila v žep prav takrat, ko bi se mogla okleniti druge. Dolgo so upale in pričakovale. Šele, ko je njihova želja postala tako vroča, da je v želji po srečanju zahrepenela tudi dlan, so se spontano prepletle z nepoznanimi. Palčica se je stisnila k Palčku, Kazalščica h Kazalcu, Sredinščica h Sredincu, Prstenščica h Prstenincu. Mezinščica pa je tako ljubko objela Mezinščka, da sta se v hipu zasmejala. Njun smeh je tako vražje požgečkal dlani, da sta od same sreče še isti hip poskočila dva srčka.

Čakalček

Kadar Čakalček počiva in ne čaka, je čisto majhen. Ima okrogle, drobcene in karseda žive oči, ki venomer gledajo in čakajo, da bi zagledale kaj posebno lepega. Čakalček ima tudi dvoje tankih ušes, ki zaznajo prav vsak najmanjši šum. Kadar pa se še prav posebno pomanjša in z dojenčkom čaka na mamo, uporabi svoj visoko razviti tip.

Kljub njegovi majhnosti pa je neverjetno raztegljiv. Včasih, kadar pričakuje kako posebno stvar, zrasedo do stropa, čez streho; in ne boste verjeli; pokuka lahko tudi za ovinek. Včasih pa je tudi zelo dolgočasen, jezljiv in neučakan.

A kljub tolikim napakam ljudje kar ne moremo brez njega. Posebno otroci ga še kako pogrešajo, če le za hip nimajo česa pričakovati. Največkrat čakajo na mamo, očka, na dedka, babico, teto ali strica. Na bombone, na čokolado, sladoled ter še na tisoče lepih in prijetnih stvari. Ves ljubi dan in še pozno v noč mora Čakalček z njimi čakati, čakati in pričakovati.

Včasih se mora že tako majhen Čakalček porazdeliti na tisoče koščkov, se raztegniti čes vse hiše, kjer prebivajo otroci. Naj je še tako prozorno tenak in skoraj neopazen; vedno čaka, čaka in pričakuje.

Le ob ranih jutrih lahko včasih nekoliko podremucka. Zjutraj se otrokom ne ljubi čakati in še manj pričakovati. Le na avtobusnih postajah se mora Čakalček drenjati med cepetajočimi, čemernimi in še vse preveč zaspanimi otroci, ki odhajajo v vrtec. A tu lahko Čakalček čaka tudi nekoliko krmežljiv. Otroci tega ne opazijo, še manj pa starši, ki nervozno pogledujejo na uro.

Brž pa, ko se okopa v jutranji rosi, ga že kličejo v šolo. Z učenci mora s strahom vred čakati na kontrolke. Čakalček bi še čakal, saj to je njegovo delo. A kaj, ko ga povsod izpodrivajo in godrnjajo, da na svetu ni hujše stvari kot čakanje.

